

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 253/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie III Wydziału Karnego z dnia 21 lipca 2022 roku wydany w sprawie III Ko 683/21.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1	Nierozpoznanie istoty sprawy poprzez zakwalifikowanie jej jako dotyczącej odszkodowania i zadośćuczynienia za niesłuszne skazanie na podstawie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia w sytuacji, gdy sprawa przedmiotowa winna być rozpoznawana w postępowaniu cywilnym.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Odnosząc się do podniesionego przez pełnomocnika			

wnioskodawcy
wyżej
określonego
zarzutu nie
sposób jest nie
przypomnieć
faktów, które w
sprawie
niniejszej
zaistniały
albowiem
przywołanie ich
wykaże jego
niezasadność.

Przy pierwszym
rozpoznaniu
sprawy podjęto
decyzję, co do
tego w jakim
postępowaniu
ma być ona
prowadzona i
jakie przepisy
mają być
stosowane.

Postanowieniem
Sądu
Okręgowego w
Szczecinie I
Wydziału
Cywilnego z dnia
27 lutego 2020
roku wydanego
w sprawie I C
249/19 sprawę
zainicjowaną
przez
wnioskodawcę
przekazano do
rozpoznania III
Wydziałowi
Karnemu Sądu
Okręgowego w
Szczecinie
(k-207). Po
przeprowadzeniu
postępowania
Sąd Okręgowy
w Szczecinie III

Wydział Karny w sprawie III Ko 130/20 oddalił wniosek wnioskodawcy (k-336). Po rozpoznaniu wywiedzionego od tego orzeczenia środka odwoławczego Sąd Apelacyjny w Szczecinie w sprawie II AKa 84/21 wyrokiem z dnia 22 lipca 2021 roku uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie (k-401). Istotnym przy tym jest to, że orzekając kasatoryjnie Sąd odwoławczy rozpoznał zarzut tożsamy z tym jaki jest omawiany (k-363-363v), a motywując swe stanowisko obszernie, wnikliwie i słusznie wywiódł, a tym samym wskazał, co jest przedmiotem rozpoznania przedmiotowej sprawy, w jakim

trybie winna ona być prowadzona i przy zastosowaniu jakich przepisów. Z tym stanowiskiem Sąd aktualnie rozpoznający sprawę w postępowaniu odwoławczym w pełni się identyfikuje, co sprawia, że zbędnym jest argumentacji tej powtarzanie (k-405-406v). Nadto Sąd I Instancji zważając na procesową postawę wnioskodawcy i zajmowane przez niego tak przed Sądem orzekającym jak i w licznych pismach stanowisko w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia do kwestii zakresu przedmiotowego postępowania odniósł się, a stanowisko swe, we wnioskach zbieżne z tym, co przywołano uprzednio, umotywował. Wskazana argumentacja (k-508v-509) jako logiczna, a przede

wszystkim
zgodna z
obowiązującymi
przepisami
zyskała pełną
akceptację Sądu
Apelacyjnego.

Zważając na
powyższe
wyraźnie więc
stwierdzić
należy, iż
przedmiotem
rozpoznania w
sprawie
przedmiotowej
jest wniosek o
odszkodowanie i
zadośćuczynienie
za niesłuszne
skazanie w
sprawie
zakończonąj
prawomocnym
wyrokiem Sądu
Rejonowego w
Myśliborzu z
dnia 9 lipca 2015
roku wydanego
w sprawie II W
476/15.
Stwierdzenie to,
choć zbędne z
racji uznanego
za własne
stanowiska Sądu
II Instancji
wyrażonego w
uzasadnieniu
wyroku z dnia
22 lipca 2021
roku, wydaje
się jednak być
koniecznym
dlatego by
wnioskodawca
zrozumiał i
zaakceptował
ten stan rzeczy,

<p>a nie będzie bezpodstawnym przypomnienie, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy przed Sądem Okręgowym w Szczecinie ten stan rzeczy został wyraźnie określony (k-495).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do rozpoznania z zastosowaniem przepisów o postępowaniu cywilnym (k-517v).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek pełnomocnika wnioskodawcy uwzględniony być nie mógł z racji uznania, z przyczyn podanych powyżej, będącego tego wniosku</p>		

podstawą zarzutu za niezasadny.			
Lp.	Zarzut		
2	Naruszenie art.5 k.c. i art.115§2 k.p.w. polegające na uwzględnieniu zarzutu przedawnienia roszczenia wnioskodawcy podniesionego przez prokuratora.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Wskazując przyczyny nieuwzględnienia omawianego zarzutu słusznym jest uprzednie podanie, iż zarzut ten dotyczy tylko części podstaw skarżonego orzeczenia i to tej części, która nie była jego istotą lecz była kolejną (k-510). Przypomnieć więc należy, co wprost wynika z uzasadnienia			

wyroku z dnia 21 lipca 2022 roku, iż zasadniczą i główną podstawą oddalenia wniosku Z. K. było to, że nie zostały wypełnione określone w art.114§1 k.p.w. przesłanki warunkujące przyznanie odszkodowania i zadośćuczynienia (k-509v). W tej sytuacji istnieją pełne procesowe podstawy (art.427 k.p.k.) do uznania, że apelant nie kwestionuje wskazanej podstawy orzeczenia Sądu Okręgowego, a skoro nie została ona zaskarżona to uzyskała status prawomocnej. To prowadzi do kolejnego wniosku, skoro jest tak jak przedstawiono powyżej i skoro wskazana podstawa była zasadniczą dla kwestionowanego rozstrzygnięcia to zanegowanie kolejnej podstawy, niezależnej od głównej (k-510),

nie może
prowadzić do
oczekiwanego
przez
odwołującego się
pełnomocnika
wnioskodawcy
rozstrzygnięcia.
To, co podano
powyżej
uprawniałoby
Sąd odwoławczy
do zaniechania
podania dalszej
argumentacji
wykazującej
niesłuszność
omawianego
zarzutu
albowiem nawet
przy
teoretycznym
założeniu, że
zostałby on
uwzględniony to
taki stan rzeczy
nie
doprowadziłby
do wzruszenia
skarżonego
orzeczenia
choćby z racji
niezaskarżenia
jego zasadniczej
podstawy, a
tak stwierdzając
Sąd II Instancji
pomija w tym
miejscu to, że
uwzględnienie
rozpatrywanego
tu zarzutu nie
przełamałoby
wykazanego
braku ziszczenia
się podstaw do
zasądzenia na
rzecz
wnioskodawcy

odszkodowania i zadośćuczynienia.

Mimo

powyższego Sąd

Apelacyjny

dostrzega

koniczność

przedstawienia

swej

argumentacji, a

koniczność ta

przyczynę swą

ma w postawie

Z. K., który,

jak się wydaje,

nie rozumie

dłaczego

wniosek jego nie

został

uwzględniony.

Sąd II Instancji

wyraża

przekonanie, iż

wnioskodawca

zapoznając się

z tym, co

przedstawione

zostanie poniżej

zda sobie sprawę

z tego, że

niekorzystne dla

niego

rozstrzygnięcie

przyczynę swą

ma nie w

przedstawianym

przez niego

stosunku do

niego sądów

lecz wyłącznie

dlatego, że tak

stanowią

obowiązujące

przepisy prawa

w połączeniu z

podejmowanymi

przez niego

działaniami,

które

to

działania,
ogólnie w tym
miejscu je
określając, nie
były prawidłowe.

Kierując się
powyższym, dla
wyjaśnienia
wnioskodawcy
jego sytuacji i
przełamując, co
jest wymagane
okolicznościami
przedmiotowej
sprawy,
wymagany
przepisami
(art.425§2
k.p.k., art.433§1
k.p.k.) zakres
przedstawienia
argumentacji
sądu
odwoławczego w
pierwszej
kolejności
wskazać należy,
iż Sąd Okręgowy
motywuując swe
rozstrzygnięcie
szczegółowo i
wnikliwie
przedstawił
podstawy, które
legły u podstaw
kwestionowanego
rozstrzygnięcia.
Przedstawione
zostały tak fakty
jak i ich
konsekwencje
dla możliwości
uwzględnienia
wniosku Z. K.
o zasądzenia
odszkodowania i
zadośćuczynienia
w kontekście
przesłanek

określonych w art.114§1 k.p.w. Przedstawiona analiza stanu faktycznego oraz podana analiza prawna jest pełna, a ta ostatnia zgodna jest nadto z powszechnie obowiązującą wykładnią wskazanego przepisu postępowania dotyczącego spraw o wykroczenia. W tej sytuacji istnieją pełne podstawy do odwołania się do przedstawionej przez Sąd I Instancji argumentacji, uczynienia jej własną, co sprawia, że nie jest koniecznym jej powtarzanie albowiem w swej istocie argumentację tą należałoby w całości powtórzyć (k-509-509v).

Dla przypomnienia Z. K. wymaganym jest podanie, iż art.114§1 k.p.w. w zakresie jego dotyczącym stanowi, iż obwinionemu

uprzednio
prawomocnie
skazanemu
wyrokiem sądu
wobec, którego
w wyniku
wznowienia
postępowania
następnie
umorzono
postępowanie
wskutek
okoliczności
nieuwzględnionych
we
wcześniejszym
postępowaniu,
przysługuje od
Skarbu Państwa
odszkodowanie
za poniesioną
szkodę oraz
zadośćuczynienie
za doznaną
krzywdę. Przepis
ten rozumieć
należy w ten
sposób, że dla
możliwości
skutecznego
domagania się
zasądzenia
odszkodowania i
zadośćuczynienia
bezwzględnie
koniecznym jest
spełnienie się
łącznie
warunków w
przepisie tym
określonych, to
jest, odnosząc to
do okoliczności
sprawy
wnioskodawcy,
po pierwsze,
nastąpić musi
skazanie
prawomocnym
wyrokiem sądu,

po drugie,
nastąpić musi
umorzenie
postępowania
wskutek
okoliczności
nieuwzględnionych
we
wcześniejszym
postępowaniu
(przedstawiając
powyższe Sąd
odwoławczy
pomija inne
przesłanki
określone w
art.114§1 k.p.w.,
a czyni tak
dlatego by
przedstawiane
stanowisko było
przejrzyste i
zrozumiałe dla
każdego). O ile
występowanie
części, co
podkreślić
należy, części,
nie wszystkich
przesłanek
dających
możliwość
ubiegania się
o zasądzenie
odszkodowania i
zadośćuczynienia
jest spełniona
(w tym miejscu
Sąd II Instancji
zaniecha
podania
szczegółowych
rozważań tego
zakresu
dotyczących i
skupi się na
najistotniejszej)
to wyraźnie,
jednoznacznie i
wprost wskazać

należy, iż nie jest spełniona jedna przesłanka, co z racji konieczności występowania łącznie wszystkich powoduje, że uwzględnienie wniosku Z. K. nie jest aktualnie możliwe.

Zgodnie z art.114§1 k.p.w. zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia jest możliwe jeśli, odnosząc to do sytuacji wnioskodawcy, umorzenie postępowania (po wznowieniu poprzednio prowadzonego, w którym nastąpiło skazanie) nastąpiło z powodu okoliczności, które istniały i uzasadniały umorzenie postępowania już w chwili wydania prawomocnego orzeczenia, które zostało uchylone w wyniku wznowienia postępowania (Wyrok Sądu Najwyższego- Izba Wojskowa z dnia 16 grudnia

2009 roku).
Przedstawiona
sytuacja w
sprawie Z. K.
nie występuje.
W sprawie II
W 476/15 Sądu
Rejonowego w
Myśliborzu
(k-34 akt II
W 175/18 –
poprzednio II W
476/15) wydano
wyrok, który się
uprawomocnił
(k-46 akt II
W 175/18 –
poprzednio II
W 476/15), a
następnie
postępowanie w
którym
orzeczenie to
zostało wydane
wznowiono
(k-116 akt II
W 175/18 –
poprzednio II
W 476/15). W
trakcie
ponownego
rozpoznania
sprawy
umorzono
postępowanie z
tej racji, że
nastąpiło
przedawnienie
karalności
wykroczenia,
którego
popelnienie
zarzucano
wnioskodawcy
(k-94 akt II
W 175/18 –
poprzednio II
W 476/15). Jest
to kluczowy
moment

postępowania w sprawie Z. K. Jak to podano poprzednio dla możliwości zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia na podstawie art.114§1 k.p.w. koniecznym było, podając to w skrócie uwzględniając realia sprawy niniejszej, umorzenie postępowania z podstawy, która istniała w dniu 9 lipca 2015 roku (dzień wydania wyroku w sprawie II W 476/15), a w dniu tym karalność wykroczenia, którego popełnienie zarzucano Z. K. nie ustała (czyn ten miał być popełniony w dniu 25 maja 2015 roku). Skoro zatem umorzenie postępowania po jego wznowieniu nastąpiło z przyczyny, która w tym dniu nie istniała to nie jest możliwe zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia. Inaczej rzecz określając dla

lepszego jej
zrozumienia,
gdyby karalność
wykroczenia,
którego
popelnienie
zarzucono
wnioskodawcy
przedawniła się
w dniu 9 lipca
2015 roku to
sytuacja Z. K.
w kontekście
domagania się
zasądzenia
odszkodowania i
zadośćuczynienia
byłaby inna.
Tak jednak nie
jest. Wyraźnie
podać należy,
iż tak długo
jak w obrocie
prawnym
funkcjonować
będzie
orzeczenie,
którym
umorzono
postępowanie z
podstawy, która
ujawniła się
po wydaniu
wyroku, to jest
po dniu 9 lipca
2015 roku tak
długo żądanie
Z. K. nie
będzie mogło
być
uwzględnione.
Tak stwierdzając
Sąd Apelacyjny
w żadnym
zakresie nie
stwierdza, że po
ustaniu
wskazanej
przeszkody
formalnej

żądanie Z. K.
stanie się
zasadne bowiem
dla takiego
stwierdzenia
koniecznym
byłoby
poczynienie
dalszych
ustaleń, a te w
przedmiotowym
postępowaniu
nie były
wymagane skoro
ujawniła się
przesłanka
uniemożliwiająca
uwzględnienie
wniosku Z. K..

Zajmując
prezentowane
stanowisko
uwadze Sądu
II Instancji nie
umknęło to, że
w sprawie II
W 175/18 –
poprzednio II
W 476/15 Sądu
Rejonowego w
Myśliborzu
podejmowane
były działania
zmierzające do
wzruszenia
orzeczenia z
dnia 24 kwietnia
2018 roku (k-94
akt II W 175/18
– poprzednio
II W 476/15)
jednakże okazały
się one
bezskuteczne
(k-140 akt II
W 175/18 –
poprzednio II W
476/15, k-539).

Reasumując i jednocześnie informując wnioskodawcę wskazać ponownie należy, iż tak długo jak podstawą umorzenia postępowania po jego wznowieniu będzie okoliczność nieistniejąca w dniu 9 lipca 2015 roku (dzień wydania wyroku w sprawie II W 476/15) tak długo nie będzie spełniona jedna z przesłanek warunkujących możliwość zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia na podstawie art.114§1 k.p.w. albowiem wszystkie one muszą być spełnione łącznie czego konsekwencją jest niemożność uwzględnienia wniosku będącego przedmiotem rozpoznania w sprawie niniejszej.

Stanowisko
Sądu II Instancji
aktualnie
rozpoznającego

sprawę nie
byłoby pełne
gdyby nie
odnieść się do
okoliczności
przedstawionej
poniżej. Sąd
Apelacyjny w
Szczecinie
orzekając
uprzednio w
instancji
odwoławczej
uchylając wyrok
z dnia 2
lutego 2021 roku
i przekazując
sprawę do
ponownego
rozpoznania
(k-401) wskazał,
między innymi,
iż przy
ponownym
rozpoznaniu
sprawy „Sąd
Okręgowy (...)”
powinien
rozważyć (...)
czy możliwe
jest przyjęcie,
że rzeczywistą
przyczyną
wznowienia
postępowania
powinna być
przesłanka
wskazywana
przez
wnioskodawcę, a
do jej ustalenia
w postępowaniu
ponownym po
jego wznowieniu
dojść nie mogło
ze względu na
wystąpienie
ujemnej
przesłanki
procesowej w

postaci
przedawnienia. I
czy za taką
interpretacją
przemawiają
również zasady
współżycia
społecznego i
sytuacja
procesowa, w
jakiej wydał
postanowienie
umarzające
postępowanie
Sąd Rejonowy
oraz jego
motywacja” (k-408).

Odnosząc się
do powyższego
zauważyć należy,
iż Sąd właściwy
w sprawach
rozpoznawanych
na podstawie
art.114§1 k.p.w.
nie jest
uprawniony do
badania czy też
weryfikowania
treści orzeczenia
(tu umorzenia
wznowionego
postępowania)
będącego
podstawą
żądania
zasądzenia
odszkodowania i
zadośćuczynienia
na wskazanej
podstawie
prawnej.
Przeciwne i
konsekwentne w
tym zakresie
stanowisko
prowadziłoby do
konstatacji, że
Sąd

<p>rozpoznający wniosek o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia byłby uprawniony, przykładowo, do badania zasadności wyroku uniewinniającego wydanego po przeprowadzeniu wznowionego postępowania. Zdaniem Sądu rozpoznającego sprawę niniejszą ku nadaniu sądowi właściwemu do rozpoznania spraw na podstawie art.114§1 k.p.w. wskazanych uprawnień podstawy nie występują, a nie wynikają one również z zasad określonych w art.5 k.c., które przecież nie mogą przełamać tego, co wynika z prawomocnego orzeczenia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do rozpoznania z zastosowaniem</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

przepisów o postępowaniu cywilnym (k-517v).		
Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Podstawą nieuwzględnienia wniosku pełnomocnika wnioskodawcy było uznanie za niezasadny, z przyczyn podanych powyżej, zarzutu dotyczącego naruszenia art.5 k.c. i art.115§2 k.p.w.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwięzłe o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		

<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>0.1 Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie III Wydziału Karnego z dnia 21 lipca 2022 roku wydany w sprawie III Ko 683/21.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Uznanie, z przyczyn podanych w punkcie 3, podniesionych przez pełnomocnika Z. K. zarzutów za niezasadne.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiężle powodach zmiany	o		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	O kosztach postępowania	

	odwoławczego orzeczone na podstawie art.115§3 k.p.w.	
7. PODPIS		
SSA Robert Mąka SSA Przemysław Żmuda SSA Andrzej Olszewski		

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik Z. K..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie III Wydziału Karnego z dnia 21 lipca 2022 roku wydany w sprawie III Ko683/21.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana